

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 507/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza (vyplýva to aj z príloh), že 1. marca 2013 podala na okresnom súde návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V tomto konaní, ktoré trvá 31 mesiacov, okresný súd nariadil len jedno pojednávanie na 26. september 2014, ktoré nevedlo k odstráneniu jej právnej neistoty, a preto sa domnieva, že doterajšou nečinnosťou okresného súdu boli porušené jej práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Sťažovateľka sa obrátila na predsedu okresného súdu aj so sťažnosťou na zbytočné prieťahy 20. júna 2014, ktorý ju uznal ako opodstatnenú, pričom k následnej mimosúdnej dohode, ktorá bola výsledkom návrhu obidvoch účastníkov na pojednávaní 26. septembra 2014, nedošlo (účastníci to oznámili okresnému súdu ešte 22. októbra 2014). Odvtedy okresný súd vo veci samej nekonal.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný o jej sťažnosti nálezom rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 47/2013 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prieťahov. Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je návrh sťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu (jeho nečinnosťou), ktorým malo byť porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

8. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť v tomto čase je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré

z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). Ústavný súd tiež poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovanie vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Ústavný súd takisto v súvislosti s hodnotením údajnej nečinnosti okresného súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, že „... nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad, pretože konanie okresného súdu nevykazuje také znaky nečinnosti, ktoré by v čase rozhodovania ústavného súdu boli ústavne významné. Okresný súd v tejto veci síce nariadil iba jedno pojednávanie, ako to uviedla sťažovateľka, ale toto pojednávanie odročil na neurčito práve v dôsledku vzájomného návrhu účastníkov na uzavretie mimosúdnej dohody. I keď možno pripustiť aj obdobia jeho údajnej nečinnosti od apríla 2013, keď okresný súd zaslal návrh na vyjadrenie odporcovi, až do 26. septembra 2014, keď sa konalo pojednávanie, a tiež potom od vyjadrenia účastníkov, že k dohode medzi nimi nedošlo (22. október 2014), až do podania sťažnosti ústavnému súdu (5. október 2015), ústavný súd v okolnostiach danej veci konštatuje, že celková doba konania na okresnom súde (od podania návrhu uplynuli iba dva roky a 7 mesiacov) nie je ešte neprimerane dlhá, resp. nedosiahla takú úroveň, ktorá by mohla znamenať porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez

zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd preto uzatvára, že uvedené skutočnosti zatiaľ nepostačujú na prijatie záveru, že by doteraz zistené ojedinelé prieťahy v konaní pred okresným súdom vo väzbe na celkovú doterajšiu dĺžku konania dosahovali ústavne relevantnú intenzitu. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. Nad rámec uvedeného ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom ustanovených náležitostí sťažovateľka v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu aj po odmietnutí tejto sťažnosti naďalej dochádza k zbytočným prieťahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e: Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

V Košiciach 18. novembra 2015